Skorpionen

Anarkistisk Organ

Udkommer saa vidt muligt 2 Gange maanedlig — Enkelte Nr. 5 Øre 30 Øre Kvartalet, I Provinserne og Norge 45 Øre, — frit tilbragt.

Nr. 5 — Mandagen den 11. Septbr. 1905 — 1. Aargang

Ekspedition: Samuelsen, Fiolstræde 36, 3. — I Provinserne bestilles Bladet gennem Postvæsenet — Ansvarh.: H. P. Hansen, Dannebrogsgade 51, 1., Kbhvn.

Husk at leve.

Goethe.

Min Religion

Du skal ikke tro blindt paa, hvad jeg siger, thi det er at tro paa min Autoritet; men tænke derover og se, om deri findes Raad, der, naar du følger dem, kan tjene til dit Bedste.

Der var engang en hellig' Mand, der spurgte mig: „Men tror De da slet ikke paa en Gud?" Og jeg svarede: „Jo, vist gør jeg saa. Jeg har selvfølgelig min Gud, saavel som De har Deres. Men min Gud er ikke noget oversanseligt Væsen, saa stærk er min Fantasi ikke, at jeg kan forestille mig et saadant. Nej, min Gud er mig selv, og min Religion er Tilfredsstillelsen af denne Guds Krav. Kravet er Lykken — Glæden ved Livet. Det kan jeg imidlertid ikke opnaa uden Kamp mod Samfundet, fordi Samfundets Ret, d. v. s. Samfundets Magt, og mine Krav til Livet, er i Modstrid med hinanden. Undlod jeg at kæmpe, opgav jeg dermed Kravet om Lykke. Men et Liv uden Haab om Lykke er for mig værre end Døden. Følgelig nødsages jeg til enten at begaa Selvmord, eller slaas med Samfundet. Og da jeg hænger ved Livet, foretrækker jeg det sidste. Kampen bliver altsaa for mig en Religion, Idealet bliver min Uafhængighed af Samfundet. Dette, ser jeg, kun kan naas ved Anarkiet, derfor bliver Kampen for Anarkiet den Maade, hvorpaa jeg dyrker min Gud."

Jeg er Idealist, netop fordi jeg er Egoist. Alle er Egoister, derfor er alle ogsaa Idealister. Naar et Menneske, som, for at hævde sit "Jeg", har kæmpet for en "stor" Sag, naar Resultater og bliver anerkendt som "Jeg", svinder som Regel hans Radikalisme. Hans Interesse for den store Sag svækkes. Han faar andre Idealer og andre Interesser, som ikke mere passer sammen med de Menneskers, han før havde fælles Ideal med, fordi deres Sag ikke mere er hans. Hans Ideal bliver mindre, fordi han mangler mindre i at føle sig tilfreds.

Selv de værste Idealistædere har selv altid været Idealister. For Carl Marx var Materialismen et Ideal — en Religion, fordi han ved at forkynde den stræbte efter at hævde sit "Jeg". Han benægtede Idealets Magt, men søgte og fandt dog selv Magt ved Idealet. For Max Stirner, der haanede enhver Religion, var "Egoismen" en Religion. For Kapitalisten, der skraber Penge sammen, er Rigdommen en Religion, fordi han ved dens Hjælp hævder sit "Jeg". Ja, selv for den religiøse Martyr, hvis Gud ikke er af denne Verden, er Religionen en Kamp for en ganske jordisk Gud, nemlig hans eget "Jeg". Han dyrker en himmelsk Gud, fordi det tilfredsstiller ham at tro, at hans egen aandelige Habitus derved engang vil naa at finde Lykken i denne himmelske Guds Rige, ligesom vi Anarkister mener at finde den i Anarkiet, Marxisterne i Socialismen, og Kapitalisterne i Kapitalen.

Religionen er et geografisk Spørgsmaal, sagde Rousseau. Religionen er et individuelt Spørgsmaal, siger vi, idet hver danner sig sit eget Gudebilled efter sit eget Hoved og sine egne Interesser. Den Vilde, som selv skærer sit Gudebillede ud af Træ, tilbeder det, saa længe han tror det i Stand til at vaage over hans Velfærd. Indser han det modsatte, hugger han det til Pindebrænde og laver sig et nyt. Ligeledes med os andre. Vi dyrker det Gudebillede, der for Øjeblikket passer bedst til vore Interesser. Mister vi Interessen for et Gudebillede, giver vi det sin Afsked og tager os et nyt. Naar en Mand ikke mere gider skrabe Kapital sammen, fordi han ikke behøver mere for at tilfredsstille sig selv i den Retning, tager han sig en ny Religion. Velgørenheden for Eksempel, er en saadan. Og han gør det, fordi hans Gud i Virkeligheden er hans egen Egoisme.

De "aandelig religiøse" taler om en personlig Gud, som oppe fra sit Himmerig styrer alt her paa Jorden og vel ogsaa paa de andre Kloder i Verdensrummet. Og de taler om en udødelig Aand hos Mennesket, som, efter Livets Afslutning, skal leve videre i Helvede eller Himmerig, eller maaske kun som et usynligt Gespenst svæve omkring i Rummet. Men hvad er vel Aand? Stof er det jo ikke. Vi mener, det er Tanker. Men hvad er Tanker vel andet end Udtrykket for en Virkning af Organismen? „Aand er den skabende Kraft for Tanken", vil man maaske svare, „det vil sige det, som gør Tanken i Stand til at skabe mere end de Indtryk, den fik!" Ja, hvorledes kan den ellers afgive mere end de Indtryk, den modtog? Et Spejlbillede er jo kun en tro Kopi af det, som afspejler sig, og faktisk har jo Menneskeaanden skabt andet end hvad den modtog af Indtryk. Og da der jo ikke kan tænkes noget aandeligt Stof, kan Aanden jo ikke, som de materielle Legemer, vokse ved, at den tager Næring til sig. — I aandelig Forstand vel at mærke. Eller skulde der mon virkelig gives et saadant aandeligt Stof? Vi kan spørge: „Men hvad er i det hele taget Stof?" Ja, her slutter vor Viden; thi længere rækker vor Aand ikke. Men hvorfor rækker den ikke videre? Fordi Forskningen endnu ikke har naaet at opklare Grundprincipperne for Livets og Materiens Tilstedeværelse. Aah! — saa kan vi jo atter gaa videre i vore Betragtninger; thi det beviser jo netop, at det er Forskningen, hvoraf Aanden henter sin Næring. Aanden bliver saa atter kun Tanken, og Tankens Virkning, Reflekser af de Indtryk, Organismen modtog. Thi det Tanken udretter, naar den skaber, er jo saa kun at skille eller sammensætte de Indtryk, Forskningen giver. Med andre Ord: Nyskabelsen gror op af Forskningen. Aandens Kraft er altsaa nu reduceret til, kun at være sammensættende. Men til at sammensætte hører ingen aandelig Jordbund; kun Maskineri. Og Maskineriet er ikke aandeligt, men materielt. Det er sat i Gang ved fysiske Kræfter. Men naar Aanden saaledes kun er en Følge af Materien, saa ophører jo Muligheden for, at den skulde være udødelig og kunne eksistere efter Legemets Død. Og selv om den nu virkelig var noget mystisk "noget", der sad inde i Hjernen og efter Døden kunde fare ud, saa bliver dette mystiske "noget" til slet intet, naar man tager i Betragtning, at det hverken kan modtage Indtryk eller udtrykke sig, da dets Organer jo blev tilbage i Legemet. Og naar den ikke er Stof, og heller ikke har Muligheder for Indtryk eller Udtryk saa bliver den jo til ingen Ting. Og ingen Ting er intet. Aanden er altsaa efter Legemets Død "intet". Saa blev vi af med Aanden. Men nu den levende Gud? Ja, hvad er Gud? Gud er Aand. Men naar Aand er "intet", og Gud er Aand, bliver jo Gud ogsaa til intet.

Himmelguden forsvinder saaledes samtidig med den udødelige Aand. Tilbage bliver den jordiske Gud, hvoraf hvert Individ har sin. Retten for hver især til at dyrke ham, er min Religion og Anarkismens Maal.

S. R.

Gør ikke Uret, men taal heller ikke Uret.

Sophus Rasmussen

Entreklokken ringer. Da jeg aabner Døren, er der til min Forbavselse ingen. — Dog jo — nede paa Trappeafsatsen staar en Mand og anstrenger sig ivrigt for at faa aabnet Gangvinduet til Befrielse for en forpjusket Graaspurv, der paa en eller anden Maade havde forvildet sig ind i dette sjældne Fængsel, og som nu med flagrende Vinger uafladelig foretog lige saa energisk fortvivlede som afmægtige Angreb paa Ruden. Raadløs over ikke at kunne befri Dyret, begrundet paa Vinduets Højde, vender Manden sig og udbryder lettet ved Synet af mig: „Aa, laan mig en Stok!" Han fik den, men benyttede den uden Resultat, da Vindueskrogen var rustnet fast. Afgjort besluttet paa at befri Fangen, fik han endelig, efter meget Besvær, Vinduet aabnet ved omtrent at staa paa Hovedet fra den overliggende Etage, og hvorved endelig Fuglens Frihedstime slog.

Da alt saaledes var saare vel, præsenterede Dyrevennen sig for mig som Redaktør Rasmussen.

Denne ubetydelige Tildragelse betegner ikke blot nævntes Karakter, men staar som Symbol for hans hele Virken og Stræben.

I hver Blodsdraabe er denne Mand Individualist og maa derfor naturnødvendig være Anarkist. Han, der elsker og fordrer den mest ubegrænsede personlige Frihed for sig selv og andre, sidder nu, som forlængst bekendt, indespærret paa Overklassens Magtbud.

Og hvad er Grunden til Voldshandlingen? Simpelthen Frygt for Anarkismen. Denne Lære, som kendes af faa, forstaas af endnu færre, men forhaanes af mange, med Bistand af Pressens elendigste Løgnskriblere, sætter som Maal: Menneskets Lykke. Og dens Væsen er saa enkelt og lige til, at disse tre Ord er tilstrækkelige: Vær Dig selv. Hvorfor har Anarkismen da saa faa bevidste Tilhængere? Fordi den danner den skarpeste Kontrast til det fra Fædrene nedarvede, paa saa godt som alle Omraader. De fra Barnsben indgroede Fordomme, alle vore forløjede, bagvendte Ideer, hele vort autoritære Vrangsyn paa Livet, alt dette vil Anarkismen til Livs. Den fordrer ikke blot en Forskydning, men en absolut Begrebernes Omvæltning, med et Ord: en Hjernerevolution, der atter afføder en Samfundsrevolution.

For at fremme denne stiftedes herhjemme en anarkistisk Gruppe, og derfor afholdt Rasmussen sine offentlige Møder, hvor han i ofte kraftige, men altid aabne og ærlige Ord forklarede Anarkismens Sandhed med et Mod og frygtløs Uforfærdethed, som er ukendt i den vage, uldne danske Nation.

Med det samme Formaal var Rasmussen Medstifter af og Sjælen i nærværende Blad, der fremdeles, som hidtil, vil udkomme oftest muligt. "Skorpionen" er meget sejglivet. Talrige Forhindringer kan bevirke, at Pauserne bliver lidt vel lange mellem hver Gang den lader høre fra sig, men dræbes kan den ikke, saa lidt som Anarkismen, Menneskets absolute Fremtidsmaal. Den, der venter dens dødelige Afgang, vil blive grusomt skuffet. Nej, spillevende vil den kæmpe for sin Sag og i bedste Velgaaende, om kort eller lang Tid, kunne byde sin gamle Redaktør et hjerteligt:

Velkommen tilbage!

J. M.

Den politiske Bevægelse

Et Brev af Michael Bakunin, opt. i "Social economist" 1. Aug. 1868, London.

Indledning.

Tendensen i dette Brev, der oprindelig var rettet til Redaktøren af Pariserbladet "La démokratie" og blev optaget i ovennævnte Blad, vender sig imod to Former af proletarisk Afkræftelse, som de desværre endnu bestaar den Dag i Dag: først mod den politiske Socialisme, saaledes som det moderne Socialdemokrati byder os den, for det andet mod enhver Metode af politisk Passivitet, som er ensbetydende med fuldstændig Uvirksomhed, hvilket uvidende eller ondsindede Modstandere stedse lægger Anarkisterne til Last, trods det, at disse sidste for nærværende Tid er alene om at føre den sande politiske Kamp, hvis Endemaal er af økonomisk og politisk Natur, og hvis Væsen er revolutionært.

Ved den Tid, da Bakunins Brev blev skrevet, stillede Arbejderklassen sig i Frankrig for største Delen meget sløv overfor de politiske Former af deres sociale Forhold. Mod saadanne Arbejdere og ligesindede vender Bakunin sig; hans Princip er: Ikke Kampen for at erobre, men for at svække den politiske Magt. — —

P. R.

* * *

Jeg er glad ved at se, hvorledes Anti-Teologiens Fane løftes højt og udfoldes i Frankrig. En Aand, som bliver formørket af teologiske og overnaturlige Indbildninger og bøjer sig for enhver Autoritet med Undtagelse af den rationelle og eksperimentelle Videnskab, kan ene og alene føre en Nation til politisk og socialt Slaveri. Hvad end Forkæmperne for den offentlige Moral og de idealistiske Demokrater ville indvende derimod, er det alligevel sikkert, at kun den videnskabelige og humane Materialisme er iStand til at stifte Frihed og Retfærdighed, følgelig ogsaa den sande Moral, paa et virkeligt bredt og solidt Grundlag. Er det ikke mærkværdigt, at Idealisterne, idet de tager deres aandelige Udgangspunkt i Doktrinen om den fri Villie, stedse naar den fatale Slutning i en Autoritetsdoktrin d. v. s. til mere eller mindre aabenbar, men sandelig absolut Frihedsfornægtelse. Vi Materialister begynde ved den naturlige, saa vel som sociale Nødvendighed, og proklamere Menneskehedens fremadskridende Frigørelse.

De er Socialist. Man har nu til Dags ikke Ret til at kalde sig Demokrat, naar man Haand i Haand med fuldstændig politisk Befrielse ikke ogsaa hovedsagelig ønsker Folkets økonomiske Befrielse. De har fuldkommen Ret, naar De foretrækker ikke at skille disse to store Spørgsmaal, da de i Sandhed udgør ét: det politisk-sociale Spørgsmaal.

Ganske som De beklager jeg Blindheden hos den — forhaabentlig ikke altfor store — Del af den europæiske Arbejderklasse, som tror at tjene sine materielle Interesser bedst ved at afholde sig fra enhver Indblanding i sit Lands politiske Affærer; denne Arbejderklasse, som mener at kunne naa Ligheden og den økonomiske Retfærdighed ved andre Midler end netop gennem Friheden.

Historiens enstemmige Vidnesbyrd fra alle Tider og Lande lærer os, at Retfærdigheden aldrig blev erobret af nogen, som ikke selv havde Mod til at tage den! Logiken beviser og forklarer Historiens Fremstilling. Det ligger ikke i et Privilegiums, Monopols eller nogen som helst eksisterende Magts Natur at give Afkald paa blot det ringeste, uden at være tvunget dertil. For at Ret kan triumfere, maa den selv blive en Magt. Denne Sandhed er saa simpel, saa ofte bevist gennem den daglige Erfaring, at man med Berettigelse maa forbavses over, at der endnu gives Folk, som betvivler den. Lighed uden Frihed er en sygelig Indbildning, opfundet af Kæltringer for at bedrage Dumrianer. Lighed uden Frihed er Statsdespoti, men intet Statsdespoti kan bestaa en eneste Dag uden at besidde i det mindste en Spekulations- og priviligeret Klasse: Bureaukratiet, en arvelig Magt som i Rusland og Kina eller i Tyskland og Frankrig.

Vor store Lærer Proudhon sagde i sin betydelige Bog over "Retfærdigheden i Revolutionen og i Kirken", at den værst tænkelige Alliance, der nogen Sinde kunde finde Sted, var den, som forenede Socialisme med Absolutisme — Folkets Stræben efter økonomisk Befrielse og Velstand sammenkoblet med Diktatur og Koncentration af alle politiske og sociale Magter i Staten.

Maatte Fremtiden bevare os for Despotismens Gunstbevisninger, maatte den skaane os for de ulykkelige og brutaliserende Følger af den avtoritære Socialisme, saavel den videnskabelige som den statslige. Vi ville være Socialister, men aldrig Mennesker som Trælle eller Herrer.

Vi vil Retfærdighed, fuldstændig politisk, økonomisk og social Retfærdighed, dog vil vi den kun paa Frihedens Grundlag. Intet Levendes og dermed menneskelig Naturlighed gives uden Frihed; og den Socialisme, som afsondrer sig fra denne, river den ud af sit Bryst, eller ikke antager sig den som Princip, som Grundlag, den vil føre os den lige Vej til Slaveri og Barbarisme.

Man klager og jamrer over Besværlighederne, et Samfund har med at etablere Retfærdighedens Fordringer. Man kan dog umulig — uden at rive sig løs fra enhver Logik — komme bort fra, at en saadan Etablering og Organisation er Retfærdighedens absolute Betingelse. Og vi, idet vi kaster den teologiske Tro fra os for at erholde Ret og Mulighed til at turde omfatte den menneskelige Tro, vi vil under alle Omstændigheder hævde Retfærdighedens Program.

Den, der bevirker, at en anden bliver mægtig, bereder derved sin egen Undergang.

Machiavelli.

„Sund Fornuft"

Vort Tidsliv sine Begreber et Udslag giver,
som, med moderneste Udtryk, til "Slagord" bliver,
der, undertiden, da atter som Ordsprog bærer
Fremtidens mundtlige Liv.
Nutidens Tankeforvirring man hurtigt lærer
blot ved at gribe et Blodironiens Stykke,
hvori sig burde forstikke al jordisk Lykke:
„Brug dog Din sunde Fornuft!" —

Sanseberust sig de Unge saa rask begiver
traditionelt op til Staten, hvor indført bliver
Hjerternes Eje, besudlet af sligt profane, autoriserede Hor,
hvorved at kvindelig Skændsel blev gjort til Vane,
hvor, som "forsørget", hun blev kun en Mandens Slave. —
Lovenes Sværd det gør, Præsternes Pibekrave, —
det er den "sunde Fornuft". —

Raa og stupid den bemavede Pengevælde
Stykke for Stykke sin Arbejders Liv kan fælde,
stjæler hans Sundhed, hans Menneskeret, hans Lykke,
støttet ved Lovenes Magt.
Men, hver en fattig, der stjæler et ringe Stykke
Mad, er Forbryder og sættes bag Slaa og Stænger.
Livsretten tabes, saa saare at Maven trænger, —
det er den "sunde Fornuft". —

Fra de mantchuriske Sletter i Østen lyder
Slagtningens Hyl, hvor man spiddes og myrder, skyder,
alt med Teknik, som er runden af Myrdelystens
dyriske Idioti.

Og mellem Mordene Hæren da tyer til Trøstens
Bog, fra hvis Blade forkyndes for begge Hære:
Som mod Dig selv, Du Din Næste jo god skal være!
— det er den "sunde Fornuft". —

Disse Par Streger et Træk af vort Tidsliv giver,
som, med Detailler, et Billede drastisk bliver,
dannet af Vanviddets Kaos, der højlydt raaber:
"Nutidens sunde Fornuft!" —
Vi, disse fattige faa, som i Mørket haaber,
mere og mere at Lyset maa kraftigt skinne,
venter, at Mennesket søgende, snart maa finde
Fremtidens s u n d e Fornuft.

Li-ping.

Barbari

Naar man, som det skete for nogen Tid siden, hører om, hvorledes man spærrer en fattig, sygelig Pige inde i et Fængsel, endda medens hendes Livsfælle ligger for Døden, og foruden de aandelige Lidelser, der paaføres hende, lader hende gennemgaa den Tortur, som Vand- og Brødstraffen er, blot fordi hun er fattig og ikke kan betale til sit Barn, saa vil man, naar man da besidder en Smule Retfærdighedsfølelse, harmes over, at noget saa brutalt kan ske i vore Dage, hvor der ellers hyles saa meget op om den Humanitet, vi er velsignet med. Og man kunde tænke sig, at Mennesker, som føler dybt for deres lidende Medmennesker, i et saadant Tilfælde kunde blive saa harmfulde, at de paa egen Haand lod *en hævnende Retfærdighed* vederfares den eller de, som bar Skylden for denne gemene Slyngelstreg. Det kunde billiges, om nogen gjorde dette, hvis ikke det netop var, at Hævnen, naar den skulde ramme den skyldige, kom til at ramme saa at sige alle Medlemmerne af Statssamfundet, lige fra Storkapitalisten og ned til den fattige Arbejder. Thi det er netop, hvad den vilde.

Alle disse Mennesker, som harmes over denne barbariske Handling overfor en værgeløs Kvinde, tænker vist næppe over, at det er dem selv, der for største Parten bærer Skylden, idet de ved at taale og støtte S t a t e n, dermed ogsaa taaler og støtter Autoriteten, som saa koldt og brutalt lader sine Ofre lide den Tortur, Lovens Bogstav paabyder. Som Regel vil de i Stedet for kaste hele Skylden over paa Dommerne og Politimyndighederne, eventuelt ogsaa paa den Del af Rigsdagsmændene, som har Magten og ikke benytter denne til at rense op i Lovenes Skarndynge, og i yderst faa Tilfælde tilligé paa de Rigsdagsmænd, som endnu ikke har Magten; men, naar de engang faar den, ikke vil vise sig et Haar bedre end de andre, fordi de i det Tilfælde ikke mere bliver Udtryk for en lidende Underklasse, men for en herskende Over- og Middelstandsklasse.

At dette at være Dommer eller Politimand, og skulle bøje sin Mening og Samvittighed ind under en raa og vanvittig Lovs Paragraffer, i Fald vedkommende er sig sin nedværdigende Handling bevidst, maa betragtes som en gemen og umenneskelig Stilling, kan ikke bestrides; men at lægge Skylden for Statssamfundets Nederdrægtigheder paa disse Folk, er at gaa bagvendt til Værks. Heller ikke kan Skylden siges særlig at være Rigsdagsmændenes; thi ganske vist forsømmer disse Folk ethvert alvorligt Lovændringsarbejde, for i Stedet at hellige sig de Reformer af partipolitisk Karakter, paa hvilke der kan laves Valgflæsk; men for Pokker — det er jo Folket selv, der sætter disse Rigsdagsmænd ind, og naar man bliver Rigsdagsmand og ikke mere lider under Loven, idet man jo praktisk sét bliver stillet over den, saa taber man uvilkaarligt Evnen til at se dens barbariske Karakter.

Det er ikke altid, at Uretten stikker saa skrigende frem, som i det foreliggende Tilfælde; men i Virkeligheden er enhver Straf, der idømmes Mennesker, et barbarisk Overgreb — ikke af Myndighederne, men af Folket, som selv indsætter Myndighederne. Skulde man derfor hævne, maatte Hævnen falde paa hele Folket. Men Ulykken er, at Folket er sig ikke sine Handlinger bevidste. De ved ikke, at naar de gaar til Valgurnen, saa rækker de Haand til alle de Forbrydelser, som Samfundet udøver mod de svage, der kom paa Kant med dets Love.

Vi har, her i vor lille danske Galeanstalt, Love, saa barbariske og raa, at den, der er i Stand til at tænke, maa sige til sig selv: Lever vi virkelig i et civiliseret Samfund?

Tag en Lov, som f. Eks. Loven om Blasfemi — Gudsbespottelse, en Overlevering fra den Tid, hvor gamle Koner blev brændt levende paa Baalet og knebet med glødende Tænger for Hekseri, og hvor den, der ikke gik flittigt nok i Kirke, blev stillet i Gabestokken. For et eneste uforsigtig spottende Ord om den, af den danske Stat autoriserede Himmelkejser, kan et Menneske blive tvunget til at henleve et Par Aar af sit korte Liv indenfor et Forbedringshus' Mure og være underkastet nogle dumme, raa og ubehøvlede Fængselsbetjentes Tyranni. Og saa eksisterer denne Gud jo slet ikke; men gjorde han det, var han vel mægtig nok til, hvis han vil have vedkommende straffet, at besørge det selv, uden at behøve Menneskenes Hjælp og Indgriben.

Eller tag et andet Eksempel, Loven om Majestætsfornærmelse. En uforsigtig Ytring, som kan menes at være fornærmende mod hans jordiske Majestæt, kan ligeledes afføde et længere Ophold i et Forbedringshus. Og hvad er saa denne Majestæt? Simpelthen et Menneske, som alle andre Mennesker, hørende til Pattedyrenes Orden, skabt af de samme Grundstoffer og udviklet fra det samme encellede Væsen som os andre, og hvis Forfædre ligesom Aben, Koen, Svinet og alle andre Pattedyr i en fjern Urtid har tilhørt Fiskene, Padderne og Krybdyrene. Tillige et Menneske, hvis Intelligens ikke har frembragt større Værdier for Samfundet end Mennesker i Almindelighed. Hvorfor skulde dog dette Væsen være saa højt hævet over os andre, at en Fornærmelse mod ham skulde betyde mere end en Fornærmelse mod hvilken som helst anden. Og er det ikke en til Sindsforvirring grænsende Brutalitet, at et Menneske, der, endda maaske ganske tankeløst, kommer til at sige en Ytring — den være sig sand eller usand — der kan være saarende overfor dette Menneske, skal tilbringe et Aars Tid eller to indespærret i et barbarisk Tugthus.

Men som sagt, det er Folket selv, der opretholder Loven, og saa længe de gør det, maa de naturligvis tage Følgerne og ikke lade deres Harme gaa ud over de Mænd, de selv har sat til at paase, at Lovene bliver hævdede. En anden Sag bliver det med os Anarkister, der ikke deltager i Valg eller paa anden Maade støtter Staten og Autoriteten. Vi har aldrig anerkendt andres Ret til at herske over os eller til at agere straffende Barnepiger for os, derfor har vi selvfølgelig baade Ret og Pligt til ikke godvillig at lade Loven gribe ind i vor Gøren og Laden. Vi har lært at betragte os selv som Mennesker — som fri levende Væsner, der har Krav og Ret til Livet, og vil ikke taale, at de andre, som foretrækker at gøre sig selv til Slaver, opsætter Regler for vor Levevis.

Og for bedre at kunne hævde denne Ret, er det, vi søger at faa de andre, som lider under Slaveriet, og som nu fører et Liv i Fornedrelse og Ydmygelse, med ind i vore Rækker og sammen med os kæmpe for Afskaffelse af Barbariet og Indførelse af Anarkiet.

Den Dag, vi naar det, vil den Slags Hand linger, som vi her har omtalt, være banlyst fra Samfundet.

S. R.

Slavelove

I et Par Artikler i "Social-Demokraten" for 24. og 25. August kører man atter op med det gamle Paradenummer, Social-Demokratiets Lovforslag om Understøttelse til Arbejdsløshedskasser. Og — hvad der er af Nyhedens Interesse — fremfører man denne Gang den engelske Lov og et norsk Lovforslag som Eksempler paa dette Omraade.

Selv med det Forsøg, der er gjort paa at gøre disse Eksempler i Udseende saa kønne som muligt, vil det dog falde let at skimte hele Ynkeligheden i disse. Den engelske Lov — hedder det — anerkender i Princippet R e t t e n t i l A r b e j d e. Men som disse Ord i Virkeligheden kun danner en Slavesætning, bliver da ogsaa selve Princippet kun: P l i g t e n t i l S l a v e r i.

Som Betingelse for at komme i Betragtning indregistreres de Arbejdsløse, og "det undersøges, om de har mistet deres Arbejde uforskyldt ved ydre Aarsager, trods Anstrengelse for at faa Arbejde". Hermed turde det altsaa anses for givet, at hvor Undersøgelsen vil komme til at konstatere en hyppig forekommende Aarsag, nemlig Arbejdsgiverens og Arbejdernes Modinteresser, som har bevirket Afskedigelsen, vil Loven ingen Virkning eller Forpligtelse faa Og det er jo dog et i allerhøjeste Grad vigtigt Punkt. Vigtigt, fordi Loven da bliver et Redskab i Arbejdskøberens Hænder, og fordi Loven dermed mere er egnet til at svække Arbejdernes Aktion end til Beskyttelse af disse.

Det vil derfor kunne noteres som et Gode ved Loven, at den iøvrigt i Virkeligheden er saa skidt, som den er. Den yder f. Eks. Hjælpen under den Form, at den understøtter til Udvandring til engelske Kolonier, hjælper at føre den Arbejdsledige til Pladser, hvor der er Trang til Arbejdere, eller ved at beskæftige dem ved indenlandske Agerbrugskolonier.

Men hvad er alt dette i Grunden andet end rene og skære Kapitalistinteresser, som falskelig gives Udseende af at være Arbejderinteresser. Thi dersom man vilde dette sidste, saa gik man den Vej, at man f o r k o r t e d e den umenneskelig lange Arbejdstid. Det er saamænd slet ikke Arbejde, vi mangler, det er derimod F r i h e d. Men i Stedet for forsøger man at foregøgle noget igennem Lovgivningen, som ingen Ting er, i hvert Fald ikke stort andet, end hvad der vil kunne sammenlignes med Ne-

gerslaveri og Straffearbejde, og som slet intet vil kunne bøde paa Arbejdsløsheden.

Hvad den norske Indstilling til Stortinget angaar, da er denne baseret paa direkte Støtte til de bestaaende Arbejdsløshedskasser, der opfylder de i Loven stillede Betingelser. Disse Betingelser lades iøvrigt uomtalte, som om det maaske ikke var værd at komme ind paa dem. Man vil imidlertid nok faa disse Betingelsers Karakter at kende, naar Indstillingen skal laves til Lov. Og man vil da ikke undgaa at faa knyttet endnu en Faktor til Fagforeningsbevægelsen, nemlig Staten. Denne vil forlange at føre Kontrol over Forretningsgang og Regnskaber og tillige faa en indgribende Betydning paa Foreningens Statuter. Endvidere vil Loven ogsaa forbyde Understøttelse til saadanne Arbejdere, der af retmæssige Grunde og egen Villie forlader deres Arbejde. Disse vil derved endnu mere være prisgivet en Arbejdskøbers Vilkaarlighed, der faar Indflydelse paa Afgørelsen af deres Berettigelse til Understøttelse.

Alt i alt vil man ikke have nogen Vanskelighed ved at tænke sig, hvilken Fare for Korruption den Slags Slavelove ville medføre for Fagforeningerne. Det er en virkelig Fare, som man bør lukke Øjnene op for. I Stedet for at lade sig bedaare af disse Klovner, som sidder i Rigsdag og forestiller at kunne løse et Spørgsmaal, som netop er det bærende for Socialismen, men som den opkonstruerede og uproduktive Stat ikke engang kan mildne paa eller afhjælpe, men bare forhale og opretholde Tingenes Tilstand og saa tillige yderligere ødelægge Arbejdernes Selvstændighed og lamme deres Aktion.

Ordens-Haandhævere

Paa de allerfleste Møder, hvor Rasmussen har holdt sine Foredrag om Anarkismen, har man blandt Mødets Tilhørere kunnet tælle Opdagelsesbetjente. Dette er der selvfølgelig ikke noget at sige til. Politiet er lige saa velkommen som alle andre Mennesker. Men at der virkelig har hersket absolut Ro paa Møderne er dog næppe Politiets Skyld. Bl. a. paa Fælleden, hvor en Tilhører stod frem og advarede mod Politiet, da dette skulde have opfordret nogle Mennesker, som man maatte tro, de ellers vilde undslaa sig for at indlade sig med, til at gaa hen og forstyrre og ødelægge Mødet. Formodentlig vil dette komme frem under Rasmussens Sag og da kunne bevises.

Dette Moment i Sagen vil dog næppe interessere "Anarkistisk Gruppe" mere, end hvad en enkelt Omtale kan være værd. Thi selv om Politiet ikke har bevaret Passiviteten, kommer det for Gruppen mere an paa, om Mødet skulde være bleven ødelagt. Og det skete som sagt ikke.

I Udlandet er det en bekendt Sag, at Politiet griber til Midler, og at de selv giver Lovene en god Dag. Ja, man har endogsaa Eksempler paa, at Politiet har udarbejdet en Liste over Anarkister og andre, som man antog for mistænkelige, hvorefter de selv lod en Bombe springe og da foretog Arrestationer en masse.

— — Naar man tænker lidt over dette, vil man til at begynde med tvivle om, h v e m der er Forbryder. Eller om der i det bestaaende Samfund overhovedet findes nogen Handling, der e r eller burde benævnes Forbrydelse, — som noget der ikke er tilladt?

Saaledes tænker vist ogsaa "Ekstrabladet"s Referent, Opdagernes Fortrolige, som ogsaa nøje har fulgt Møderne, men som f. Eks. propper Bladets Læsere med Løgn om Anarkisterne og paa d e n Maade erhverver sig sin fattige Dagløn.

Protest

Socialdemokratgeneralerne havde i Anledning af Affæren med Karen Hansen fundet paa noget frygteligt radikalt, nemlig — at foranstalte et Protestmøde. Man fristes til at tro, at disse "Radikalere", som, naar de taler i en Arbejderforsamling, er nogle forfærdelige "Samfundsomvæltere", men hvis Radikalisme, naar de er til Middag hos en Prins eller et andet fint Sted, ikke gaar højere, end at de undgaar at vække Forargelse, ligefrem har glædet sig over denne Begivenhed, fordi de derved har faaet et Nummer, hvorpaa der kan laves Agitation for deres egne Magtstræberier. Og desværre er det sandsynligt, at mange af de Smaakaarsfolk, der kom til Stede ved dette Protestmøde, har tænkt sig, at disse politiske Rumlere var nogle Satans radikale Fyre. Og de har sikkert raabt Hurra for dem og er gaaet hjem i Bevidstheden om, at naar en Gang Magten kom i deres Hænder, saa var Landet og Samfundet vel faren.

Men for os andre her inde i Byen, der nu i aarevis er bleven tudet Ørene fulde af al denne Rummel, som har set Protestmøde paa Protestmøde, Resolution paa Resolution og hørt Frase paa Frase, tager disse mæskede Herrers Radikalisme sig lidt anderledes ud. Vi ved, eller burde i al Fald vide, hvad al den Rummel betyder, og hvor lidt der tages Hensyn dertil af de Klasser, som har Magten.

Naar man tænker tilbage paa den Tid, der er gaaet, siden Socialismen fra at være revolutionær faldt til Ro og blev evolutionær, og søger at finde, hvad der er udrettet med al den Rummel, der er lavet i disse Aar, vil der oprulle sig et sørgeligt Billede for ens Blik. I Rigsdagen nogle Repræsentanter med Overklassenykker og Middelstandsinteresser, som endnu er for faa til at k u n n e udrette det mindste for Arbejderne, og som, naar de en Gang bliver de mange, ikke v i l udrette noget; nogle Mennesker løftet fra Proletariatet op i Bourgeoisiets Rækker, en Malersvend bleven Borgmester med 10,000 Kr. aarlig, nogle faa kooperative Foretagender, der ledes som Aktieselskaber, og hvor Arbejderne udbyttes som hos Kapitalisterne. Og saa nogle Fagforeninger, som søger at komme til god Forstaaelse med Arbejdskøberne, og som er styrede saa autoritært og indviklet, at man omtrent skal gøre sig til "Jurist" for at sætte sig ind i Maskineriet.

Det er Resultatet.

Men Fattigdommens Ophævelse eller noget hen derimod, har man mærket det? — Eller Politibrutalitetens Afskaffelse eller Begrænsning — har man set noget dertil? Nej, vi sulter endnu og træller endnu. Vi er, som vi altid har været, underkastede Autoritetens og dens brutale Haandlangeres Overgreb eller Naade. Alt, hvad vi har opnaaet, er at komme ind under endnu en Autoritet — Organisationens.

Stakkels Taaber til Arbejdere, som ikke bedre forstod at bruge den Magt, som Organisationen og Vækkelsen af Søvnen gav dem. Men maaske kunde det ikke være anderledes. De var vel endnu for hildede i Autoritetstro og Herskertilbedelse til, at de kunde forstaa Socialismen.

Men lad os haabe, at de snart lærer at forstaa. Haabe, at de drager Lære af det Bedrag, de, takket være deres egen Godmodighed og Sneversynethed, har været Genstand for, og nu snart lærer at forstaa, at ethvert Herredømme, der er bygget paa Vold, kun kan bekæmpes med Vold.

S. R.

Vor Skarnkasse

Der spørges. Hvorfor er det nødvendigt for en Politibetjent at have en Knippel?

— Fordi han dog maa have noget, der kan være Udtryk for hans Værdighed.

Et storartet Syn. Den 12. September 1905 vil blive en Mærkedag i Social-Demokratiets „Historie". Paa denne Dag vil nemlig Størsteparten af Fagforeningsfanerne sammen med udvalgte Repræsentanter møde til Statisttjeneste ved Raadhusets I n d v i e l s e. Hans Majestæt Kongen tillige med et g l i m r e n d e Følge vil lade Naadens Sol lyse over Festen, og de leddeløse, fede Socialdemokratgeneraler og deres blegrøde Stab vil bøje sig i frydefuld Henrykkelse over den store Ære, de nyder. Forhaabentlig bliver de forhenværende kongelige Dragoner, som paa Fælledmødet 1872 varmede Arbejdernes Rygstykker, tilsagte som Æres-Marschaller. Levningerne fra den 30 Tusind Kroners Dinér vil efter Forlydende blive tilstillet de Arbejdsløse. Dersom der bliver noget. Hvis ikke, kan de faa en R e s o l u t i o n, naar Generalerne har fordøjet Maden.

* * *

Resten af „Vor Skarnkasse" ligger til behageligt Eftersyn paa Kriminalkamret. Politiet tømte nemlig hele Redaktionsværelset den Morgen, da Redaktøren blev anholdt.

Meddelelser

Nu maa vi anmode alle Abonnenter, som endnu ikke har betalt noget Abonnement paa „Skorpionen", og de, som modtager Bladet i Korsbaand, om til Ekspeditionen at indsende Beløbet i Frimærker. Men glem det nu ikke. Ekspeditionen er: Samuelsen, Fiolstræde 36, 3. Sal. K u n skriftlig Henvendelse. Husk ogsaa at melde Flytning.

Saa længe, vi har Eksemplarer tilbage af tidligere udkomne Numre, vil disse kunne erholdes i P i l e s t r æ d e 56.

I C h r i s t i a n i a modtages Bestilling hos S. Lian, Nordengaden 12 B, 2. Etage.

Naar nye Numre udkommer, vil dette blive averteret i „Aftenbladet" og „Middagsposten", men ikke i „Social-Demokraten", da d'Herrer er bange for at optage vore Annoncer. Pudsig nok ironiserer alligevel „Social-Demokraten" over Politiet, fordi Politiet ogsaa skulde være bange for os.

Brevkasse

N., San Francisko. For Abonnement modt. 1 Dollars.

E. H., Södertelge. Ligeledes. Kr. 1,80.

Støt Bladet ved at tegne Dem som Abonnent.

Universal-Trykkeriet (Skou & Madsen), Gl. Mont 13, København K.